

personam causari inadæquate sumptam, seu secundum naturam, sicut causatur cæcus. Sed & dicitur causari negatio, e. g. mors à DEO, per puram non conservationem.

Sextus textus æquè difficilis est adversarij, ac nobis; nam l. 4. contra gentiles c. 43. unde objectio desumpta est, S. Doctor non tantum dicit, non potuisse naturam jam præexistentem assumi sine corruptione personalitatis, sed etiam, non potuisse eam assumi sine corruptione naturæ; sic enim post pauca ait: *Sic igitur oportuisset, illum hominem corrumpi, qui unioni præexistisset, & per consequens humanam naturam in eo existentem.* & 3. p. q. 4. a. 1. ad 3. seu loco ibidem etiam objectio aic de illa corruptione: *Quod neque convenit incorruptibilitati naturæ ejus: id est Angeli; unde potius sequitur, personalitatem identificari naturæ.* Videtur autem explicandus S. Thomas de corruptione tantum improprie dicta, quæ etiam corrumpuntur negationes, e. g. si palmo nectatur alius palmus. Sanè, si pictor appingat aliquid superfluum imagini, e. g. nasum longiorem, dicitur corrumpere picturam, quatenus ei aufert negationem, requisitam ad pulchritudinem.

Septimus textus, quo dicitur, personam humanam fuisse consumptam à Verbo, intelligendus est, ut ait ipse Angelicus loco objecto, de consumptione, quæ non importat destructionem alicujus, quod prius fuerat, sed impeditioem ejus, quod aliter esse possit. Jam verò etiam negationes impediuntur; sicut enim sæpe solemus dicere, impeditam fuisse ruinam, cæcitatem, mortem &c. & sic quoque potest dici impedita personalitas humana in Christo, sive suo modo consumpta per impeditioem.

ARTICULUS IV.

Solvuntur Alia Objectiones.

159. **O**B. 3. Nostra sententia facit ridiculas definitiones Patrum, & Conciliorum contra Nestorium: ergo non est admittenda. ant. prob. quando Patres deciderunt, Verbum assumptum fuisse naturam humanam, non verò personam humanam, juxta nos sensus decisionis fuisse, quòd Verbum sibi univert naturam humanam, non tamen univert eam ita, ut careret hac eadem unione: quod idem esset, ac multis in senatu, & diu pensatis, tandem ridiculè decidere, hominem, dum currit, non sedere: ergo. Confirm. Patres statuerunt, ex duabus personis, vel naturis completis, non posse fieri unum ens per se: sed hoc iterum in nostra sententia esse evidens, & indignum ullo Concilio propterea habendo: ergo.

Resp. retorq. arg. Juxta adversarios etiam Patres decidissent, Verbum non assumptum fuisse illud modulum, essentialiter unioni repugnantem: quod non minus fuit clarum, quam currentem non sedere: & eodem modo est evidens, ex duobus, quorum

unum affectum est modulo adversariorum, non posse fieri unum per se, quàm ex duobus, quorum unum affectum est negatione unionis cum altero. in forma neg. ant. ad prob. dist. ant. sensus ille fuisse directè, formaliter, & explicitè intentus neg. ant. implicite ex eo sequens. conc. ant. & neg. conseq.

160. Patres primò voluerunt decidere, in Christo tantum dari unam personam, in quocunque tandem stet ratio personalitatis humanæ: nec apertè definiverunt in Concilio, an sit aliquid positivum, vel negativum: quamvis aliquorum dicta, citata n. 149. nobis faveant. Secundò Patres voluerunt vel maximè decidere, quòd Verbum unione physica, & substantiali, sit unum humanitati, & non tantum unione aliqua affectiva, vel morali, qua uniantur duo amici, ita, ut dicantur esse unum, licet sint duæ personæ. Ad excludendam ergo unionem moralem, & clarè exprimendam, unionem physicam, quæ facit unum per se, deciderunt, non fuisse assumptam à Christo personam humanam, nec fuisse in Christo duas personas, tantum moraliter invicem unitas: quæ omnia non erant ita clara, ut clarum est, hominem currentem non sedere: sed erant digna orbis Catholici senatu. Quare, si Nestorius unionem physicam inter Verbum, & naturam humanam, admisisset, unitatem personæ etiam non negasset, & ut ait S. Cyrillus citatus n. 149. fuisse *Eclesiarum præsalva.*

161. Hinc etiam Patres in Concilio Ephesino maximè fuisse solliciti de unione physica; sic enim capitulo, vel anathematismo 3. hujus Concilij, juxta editionem Coloniensem habetur: *Si quis in uno Christo dividit substantias post unitatem, sola eas connexionem conjungens eam (per errorem typi habetur eamque) quæ secundum carnis dignitatem sit, vel etiam auctoritatem, & potestatem, ac non potius conventu, qui per unitatem factus est naturalem, anathematizet.* Eadem ferme verba leguntur apud Binium anathematismo 3. Cyrilli in Synodo Ephesina, appendice tom. 1. seu sect. 5. certè sensus est idem; sic enim habetur: *Si quis in uno Christo dividit substantias post unitatem, sola conjungens eas copulatione, quæ est secundum dignitatem, hoc est, auctoritatem, vel potestatem, & non potius conventu, qui secundum unionem naturalem factus est, anathema sit.*

162. Pariter in Concilio Constantino-politano II. quod est Oecumenicum. V. a. 4. editionis Colonienfis, capitulo, ut inscribitur, seu canone 4. anathematizantur, qui non consentiunt, sicut SS. Patres docuerunt, unitatem DEI Verbi ad carnem animatam anima rationali, & intellectualem, secundum compositionem, id est, secundum substantiam factam: & propterea unam ejus substantiam, in editione Binii, quæ verba hæc ponit collatione s. invenitur una, vel altera alia vox, vel syllaba, quæ sensum minime mutat. Ex quibus apparet, Patres, & Cor.

& Concilia maximè urisse, ut admitteretur unio physica, & ex hac intulisse negationem duarum personarum. Ad confirm. respondeo, Patres potius cum Nestorio supposuissent, quòd ex duabus naturis completis, vel duabus personis, non possit fieri unum ens per se, nec quoad hoc hæreticum hunc ipsis fuisse contrarium, nec hac de re licem in eo Concilio motam esse; unde potest negari ma. non enim Patres id primum statuerunt, sed supposuerunt.

163. Dices. Ergo tota lis inter Patres, & Nestorium fuit de nomine; nam Nestorius utique admisisset, quòd Verbum non potuerit simul uniri, & non uniri; unde, si per personalitatem intellexisset negationem unionis, facile admisisset, quòd in Christo non fuissent duæ personæ. Resp. neg. illatum. Primaria questio fuit de re gravissima, scilicet, an detur unio physica inter Verbum, & humanitatem; & hanc negabat Nestorius. Utique dein secundario quærebatur, in quo stet ratio personæ: sed neque ista est questio de nomine; nam quærere, in quo stet ratio personæ, vel etiam, an personalitas dicat negationem, an modum superadditum, non est questio de nomine: imò in hac questione, in quo stet persona, & an sit distincta à natura, Nestorius fundabat suam realem hæresin; nam ideo volebat, naturam, & personam, esse unum, & idem, ut, sicut Patres in Christo admittebant duas naturas, ita etiam deberent admittere duas personas: cumque inter duas personas non detur unio, nisi moralis, & affectiva, hanc etiam solam volebat admitti iste hæreticus inter Verbum, & humanitatem; unde multum ejus intererat, quid intelligeretur per personam, nec hæc questio poterat dici tantum vocabularia. Sanè, qualiscunque ea questio fuisse dicatur, connectebatur cum alia questione gravissima, de unione inter Verbum, & humanitatem.

164. Ob. 4. Concilia, & Patres eodem modo accipiunt vocem *hypostasis*, quando agunt de Personis Divinis, ac quando agunt de humanis: sed in Divinis ea vox significat aliquid positivum: ergo etiam in humanis. Resp. 1. retorq. argum. Hypostasis in Divinis non significat entitatem modalem, seu modum physicum: ergo neque in humanis. Resp. 2. neg. ma. ut patet ex jam dictis: vel eam distinguo. Patres accipiunt eam vocem aliquo eodem modo, seu in aliqua significatione lata, quatenus per eam significatur res particularis in se subsistens. conc. ma. accipiunt eam omni eodem modo, seu etiam quatenus significare debet totum positivum, nullam involvens negationem. neg. ma. & conc. ni. neg. conf. Etiam in humanis ea vox juxta adversarios non significat totum, nullum involvens modum physicum, quale totum tamen significat in Divinis.

Unde, si dicere nolimus, quòd incommunicabilitas præscindens, an sit negativa, vel positiva, univocè dicatur de DEO, &

creatura, potest omitti, quòd nomen personæ quoad id, quod superaddit naturæ, non strictè univocè conveniat Personis Divinis, & humanis; neque Christo, & aliis hominibus; in illis enim, hoc est, in Christo, & Personis Divinis, involvit negationem tantum logicam: in aliis autem hominibus physicam; in illis incommunicabilitas est positiva, in his est negativa. Nec hoc dicitur absque autoritate; nam etiam S. Thomas 1. p. q. 29. a. 3. in corp. sic ait: *Conveniens est, ut hoc nomen persona de DEO dicatur: non tamen eodem modo, quo dicitur de creaturis, sed excellentiori modo.* Et nunquid modulum ille physicus adversariorum convenit, univocè in ultima specie cum personalitatibus Divinis? quis hoc dicere audeat?

Interim tamen Christus est homo ejusdem speciei nobiscum; quia species humana, seu homo in specie, nihil aliud dicit, quàm naturam, seu animalitatem, & rationalitatem, quæ dantur in Christo ejusdem speciei nobilem. Ratio autem, cur natura Divina exigat personalitates positivas, non est, ac quomodocunque subsistat (nam juxta multos, cum quibus etiam sensu in tract. de DEO n. 733. ipsa natura Divina est subsistentia aliqua absoluta, à tribus relativis virtualiter distincta) sed, quia ex essentia sua, & perfectione infinita, est per identitatem communicabilis tribus realiter distinctis, & exigit fieri suppositum triplex incommunicabile, quale non fieret per negationem, quæ tantum redderet non communicatam: non autem redderet non communicabilem. At verò natura humana, ex limitatione sua, jam est incommunicabilis pluribus per identitatem.

165. Ob. 5. Justinianus, in edicto fidei, quod, licet non statim ab initio, tamen postea fuit approbatum à Vigilio Papa, & Concilio Oecumenico V. ut videre est apud Severinum Binium tom. 2. Conciliorum, in notis ad hoc edictum, folio mibi 499. (ipsius edictum habetur fol. 492. inter epistolas Vigili) in hoc inquam edicto ante medium imperator sic loquitur: *Ommes enim sancti Patres consonanter nos docent, aliud esse naturam, sive substantiam, & formam, & aliud esse subsistentiam, sive personam: & naturam quidem, vel substantiam, & formam hoc, quod est commune, significare: subsistentiam autem, sive personam hoc, quod est speciale: atqui esse aliud, & quidem speciale, est esse aliquid positivum: ergo. Confirm. 1. S. Damascenus c. 40. dialecticè ait: *Persona est, quæ per suas actiones, & proprietates, perspicua, atque circumscripta eorum, quæ ejusdem naturæ sunt, declarationem nobis præbet: ergo persona est aliquid positivum.**

Confirm. 2. Concilium Ephesinum can. 3. sic loquitur: *Si quis conatur introducere in mysterio Christi duas subsistentias, anathema sit; neque enim adjectionem personæ, vel subsistentiæ SS. Trinitatis suscipit ex incarnato uno de eadem Trinitate Verbo; ergo*

ergo supponit substantiam naturæ adjici: sed quod adjicitur, est aliquid positivum: ergo. Resp. dist. mi. esse aliud, & speciale esse aliquid adæquatè positivum. neg. mi. inadæquatè positivum. om. mi. & neg. conseq. *Aliud significat non idem*, quod convenit quoque negationibus: & *speciale significat non commune*, seu non communicatum, vel non communicabile, juxta explanationem datam n. 151. quod iterum non dicit plus, quam negationem.

Ad 1. confirm. Textum hic objectum non potui in capite citato invenire: sed neque in aliis capitibus, quamvis frequenter agat S. Pater de hypostasi: si tamen fors alia versio ex Græco ea verba haberet, resp. om. ant. dist. conseq. ergo persona est aliquid adæquatè positivum. neg. conf. inadæquatè positivum. conc. conseq. Persona juxta nos non tantum significat negationem, sed naturam ut affectam negatione, seu divisione ab aliis, & sic in se subsistentem, aut suppositum totum, cui actiones, & proprietates attribuuntur. Dein hic textus eodem modo est solvendus adversariis; nam modulus, quem illi adstruunt, non producit actiones, quæ ipsi attribuuntur; non enim ens modale agit ut causa. Hinc modus ille tantum deberet terminare naturam, ac intra se cohibere: non autem deberet physicè ad actiones concurrere: adeoque non est necessarius; quia ad naturam intra se cohibendam sufficit negatio. Ad 2. confirm. neg. ant. non ita habet ille canon, sed prout eum citavimus n. 149. aut n. 161. Sed neque mi. subsumpta est universaliter vera; nam sæpe dicitur addi, vel adjici aliquid negativum: e. g. dicitur aliis privilegiis addi immunitas à solvendis certis tributis, quæ est negatio obligationis. dein, sicut consumi personam (ut n. 158. dictum) significat, eam impediri, ita addi personam, significat eam non impediri, adeoque addi ita, ut augetur numerus personarum: quæ additio non debet esse positiva.

166. Ob. 6. Quando Patres dicunt, Christo nullam deesse proprietatem naturæ humanæ, possunt intelligi, vel de proprietatibus accidentalibus, vel de metaphysicis, inter quas non est substantia positiva: ergo nostra prima probatio, n. 148. adducta, est nulla. Confirm. Potest dici, aliquas proprietates exigi à natura sibi soli relicta, alias à natura unita Verbo, sicut charitas exigit aliquas proprietates in via, e. g. fidem, non verò in patria: hoc posito potest ulterius dici, Patres tantum voluisse, Christo nullam deesse proprietatem, quam natura exigit pro statu unionis: atqui pro hoc statu non exigit substantiam, ut est clarum: ergo.

Resp. neg. ant. nam, cum Patres dicant, nullam deesse Christo proprietatem, in aliis hominibus plantatam, vel insitam, signum est, eos non loqui tantum de accidentalibus, aut metaphysicis proprietatibus, sed etiam de physicis: cumque S. Thomas nullo modo confugiat ad hanc responsum,

sed dicat, nullum in Christo fuisse defectum, sed tantum aliquam additionem, signum est, hanc responsum Patribus non placuisse. Ad confirm. neg. ant. Patres sua dicta non restringunt, ad diversam exigentiam naturæ pro diverso statu; cum naturam humanam in Christo comparent aliis puris, & in se subsistentibus naturis humanis, adeoque exigentiam illius cum exigentiis aliarum naturarum humanarum.

167. Ob. 7. Juxta nos non errassent philosophi antiqui, non distinguendo naturam à supposito: hoc est falsum: ergo. prob. ma. illi tantum compararunt inter se creata supposita, inter quæ negatio unionis est necessaria, consequenter identificata naturæ: ergo. Confirm. Juxta nos potest dici, Verbum assumpsisse hominem: sed hoc est contra dicta n. 144. ergo. prob. ma. qui dat alteri modum critici, quamvis non det negationem majoris mensuræ, quæ constituit modum, dicitur dare totum modum: ergo etiam, si Verbum assumpsit omnia positiva hominis, licet non assumpsit negationem, potest dici assumpsisse totum hominem.

Resp. neg. ma. ad prob. om. ant. neg. conf. nam suppositum creatum non tantum debet comparari cum alio creato, sed etiam cum increato supposito; quia non tantum dicit negationem cum alio supposito creato, sed etiam, & magis cum increato, seu digniore; ab hoc enim maxime potest ad se trahi: unde in hac ipsa comparatione philosophi antiqui errarunt. Ad confirm. neg. ma. ad prob. neg. conseq. Modum tritici ex communi acceptione censetur tribuere ille, qui dat, quidquid est positivum in illo modio; non autem censetur, aut dicitur, assumere hominem ille, qui non etiam assumit personalitatem, quæ est quid negativum. Et universaliter, in his denominationibus, spectanda est communis acceptio, quæ aliquando tantum attendit ad positivum, aliquando etiam ad negativum: sic non dicitur dare statuum, qui tantum dat lignum sine negatione partium superfluarum.

ARTICULUS V.

Solvuntur denuo aliæ Objectiones:

168. Ob. 8. Commune est axioma philosophorum: *Actiones sunt suppositorum*: nec dicuntur esse naturarum: ergo suppositum debet addere naturæ aliquid positivum; nam actio non potest adscribi negativo. ant. est communiter admissum: & videtur fundari in Aristotele 7. metaph. c. 8. vel text. 28. idemque assumpsit Joannes Theologus, ex ordine S. Dominici vir doctissimus, in Concilio Florentino contra Græcos disputans *sess. 19. ante medium*. ubi ait: *Joseph enim à Jacob supposito per ipsius Jacob naturam, ut per principium, quod quidem communicabile est, generatur, quandoquidem actiones sunt suppositorum, ut sæpenumero dictum est.*

Resp. conc. ant. neg. conf. non enim ideo

An Substantia Creati sit aliquid positivum, an negativum.

ideo debet suppositum addere naturæ aliquid positivum: sed tantum debet suppositum esse aliquid inadæquatè positivum; nam modò sit inadæquatè positivum, jam potest totum supposito, sive complexo ex positivo, & negativo, adscribi actio; non enim axioma dicit, quòd actiones sint substantiarum in abstracto, sed tantum suppositorum in concreto: imò neque adversarij audent dicere, quòd modulus ille, quem adstruunt, physicè influat in actionem; cum hoc entitati modali non congruat: sed tantum dicitur, quòd sit conditio substantialis, quæ naturam complet, & facit totum concretum, seu denominat naturam suppositum, cui actio adscribitur.

Unde sensus hujus principij est iste: Omnes actiones, quia necessariò terminantur ad effectus singulares, eliciuntur etiam ab agentibus singularibus, & subsistentibus, ita, ut actiones non tribuantur naturæ soli, ut contradistinctè à substantia, sed ut habenti substantiam: & hinc actiones elicitæ ab humanitate Christi, subsistente in Verbo, sunt infinite dignitatis, ut infra fatus docuimus. Ex quo etiam deduco, quòd juxta nos, nec natura Divina, nec spiratio activa, generet, aut spiret; cum non sint supposita, ex dictis n. 140. sed Pater generet per naturam, & Pater, ac Filius spiret per spirationem activam.

169. Ob. 9. In Concilio Florentino sumptimè Joannes Theologus, nomine Ecclesiæ Latinæ disputans contra Græcos, negantes processionem Spiritus S. à Filio, *sess. 19. post medium*. Inter alia sic dicitur: *Substantia duobus modis à doctoribus solet intelligi: uno quidem pro rei ratione, quæ definitionem, quod quid esse rei significantem, vel alio nomine entitatem, atque naturam rei, significat: altero verò modo substantia pro supposito capitur, quemadmodum Aristoteles in 5. metaphysicæ libro, juxta omnium doctorum expositionem, dicere videtur: quod quidem suppositum, in prædicamentali substantia linea, speciebus, atque generibus, apud Porphyrium subsistat, ut Socrates, atque Plato: quæ alio quoque nomine hypostasis, vel existentia, vel res nature, solet appellari: atqui ista significant aliquid positivum: ergo.*

Resp. 1. Mihi valde difficile esse creditur, quòd Gormaz de incarn. n. 602. asserit, nempe omnia, quæ Joannes Theologus in ea sessione, & calore disputandi protulit, censeri debere tanquam dicta nomine totius Concilij, & ipsius Pontificis, non quidem definitis, sed tractatis, & per eum quasi disputatis. Certè ibi multa habentur valde subtilia, quæ non omnia censenda sunt doctrina Concilij. Quanquam autem Andreas Archiepiscopus Colossensis eadem *sess. 19.* de hoc Joanne dicat: *Bene, scitque Pater hic reverendus locutus est: nihil id probat; nam idem statim Marcum Ephesinum alloquentem addit: Tuque, Pater præstantissime, acutissime respondisti: quare his verbis aliud dicere non voluit, quam*

R. P. Ant. Mayr Th. ol. Tom. II.

eos non indoctè discussisse; nam Ephesinus certè vera non dixit.

Dein Colossensis ille Archiepiscopus tantum fuit unus ex Patribus, cujus solius autoritas non est irrefragabilis. Legatur illa sessio, & videbitur difficile creditu, omnia ibi dicta à Joanne Theologo esse doctrinam Concilij. Sanè, licet quis doctor constituitur, ut dispuret contra hæreticos in præsentia Catholicorum, non propterea censendum est, debere acceptari omnia ejus dicta, tanquam dicta communi omnium ore; cum in genere tantum sit constitutus. Neque etiam debent semper interrumpi talis disputatoris dicta in calore disputationis, ad hunc finem, ne censentur approbata; hoc enim est omnino insolitum: & jam aliunde scitur, quòd non omnia disputantium dicta statim ita approbentur.

170. Sed his insuperhabitis, tandem omnia dicta Joannis Theologi revocantur ad ista, quòd substantiam, secundo modo acceptam, seu alias dictam substantiam primam, vocet suppositum, hypostasin, existentiam, & rem naturæ: quæ non sunt contra nos; nam, ut ex his ipsis verbis habetur, per substantiam illam non intelligit Joannes modulum adversariorum; hic enim, se solo, nec est hypostasis, nec suppositum: sed intelligit suppositum in concreto, seu naturam in se subsistentem, cui utique isti tituli omnes conveniunt: eumque hic idem Theologus ead. *sess.* det definitionem personæ, à nobis supra n. 139. datam, quæ tota salvatur per solam negationem naturæ additam, ut sæpe dictum, non est nobis contrarius.

Addo tantum, Patres Concilij Francofordensis in epistola ad Hispanos (in qua etiam pro se citant Paschasium Cardinalem l. 2. de Spiritu S. quod opusculum jam laudavit S. Gregorius in suis dialogis, ut ipse affirmant) sic loqui *post medium epistole*: *Persona personam consumere potest: substantia verò substantiam non potest; si quidem persona res juris est, substantia res nature; unde prædicatum, quod Patres isti tribuerunt naturæ, hoc Joannes tribuit personæ: quæ ut concilietur, Joannis dicta intelligi ita debent (quod etiam videtur ex contextu sessionis illius elucere) ut significant, quòd persona contrahat naturam generice acceptam ad aliquid reale, vel eandem naturam reddat sui, ac proprii juris, & re ipsa dominantem actionibus à se elicitis: quod totum salvatur per divisionem, seu separationem naturæ ab alia substantia, cum qua constituat aliud totum, quod sit principium operationum, & cui natura tanquam supposito insit: quæ divisio, seu separatio, sufficienter habetur per negationem dictam.*

171. Ob. 10. Natura humana, quia completa est in ratione naturæ, non potest substantialiter uniri naturæ Divinæ, & cum hac constituere unam naturam: ergo, si etiam natura humana est completa in ratione substantiæ, non potest uniri substantialiter in unam personam. Resp. conc. totum

tum, & nego suppositum: sive nego, quod juxta nostram sententiam natura humana se sola sit completa in ratione suppositi, vel personæ; ad hoc enim requireretur, ut natura se sola haberet omnia, tam positiva, quam negativa constitutiva suppositi, vel personæ: atqui ista non habet; nam utique negatio unionis cum digniori est distincta à natura humana, ut patet in natura humana unita Verbo, quæ est natura tota, & integra sine illa negatione. Consequentiam autem facile concedimus; nam si natura est completa in ratione personæ, seu si habet negationem unionis, & quamdiu illam habet, utique non potest uniri alteri in unitatem personæ.

Dices 1. Natura saltem est completa quoad omnia positivè requisita ad constitutionem personæ: ergo non potest uniri alteri in unitatem personæ. Resp. neg. conf. si enim non etiam habeat negativè requisita, non est persona: ergo potest rationem personæ ab alio, cui unitur, recipere. Potest etiam aliter distingui consequ. Natura est ita completa tantum naturaliter, supernaturaliter autem adhuc complebilis. conc. conf. est etiam supernaturaliter completa, & non amplius complebilis. neg. conf. Natura humana, licet quoad ea, quæ positiva sunt, sit completa naturaliter in ordine ad substantiam, vel personam, ita, ut ad esse suppositum, nihil aliud positivum requiratur, sed tantum aliquid negativum: tamen supernaturaliter est adhuc complebilis ulterius; quia scilicet potest trahi ad personalitatem Divinam; hinc potest uniri supernaturaliter Verbo in unitatem personæ.

Noto hic, in antecedente objectionis rectè positum, naturam humanam completam non posse uniri Divinæ, ut constituat eam unam naturam, seu non posse uniri in unitatem nature: quod cur fieri non possit, rationes afferemus *num. seq.* An autem natura Divina possit immediatè uniri humanitati in unitatem substantiæ, dependet ex ea quæstione, an præter tres substantias relativas decur substantia absoluta, quæ non est persona *ex n. 140.* si enim hæc detur (ut cum pluribus, imò cum communi Thomistarum, ac Scotistarum, & pluribus aliis dixi *in tr. de DEO n. 733.*) poterit natura Divina ita uniri, & naturam humanam reddere substantem: quo tamen casu omnes tres Personæ Divinæ essent incarnatæ. vide *Gormaz de incarn. n. 718.*

Dices 2. Ex duobus entibus completis non potest fieri unum ens per se: sed Christus est unum ens per se: ergo non potuit fieri, nec est factus ex duobus entibus completis: ergo natura humana est incompleta in ratione personæ. Ad hanc instantiam multipliciter potest responderi. 1. dist. ma. ex duobus entibus completis non potest fieri unum ens per se, si illa entia sint tantum ita completa, ut solum naturaliter non possint ulterius compleri, neg. ma. si sint ita completa, ut nec supernaturaliter ulterius compleri possint (de quo paulò ante

dictum) conc. ma. & conc. mi. sub eadem dist. conc. vel neg. primam conf. secundum verò consequens iterum dist. natura humana est incompleta in ratione personæ, ita, ut supernaturaliter ulterius compleri possit. conc. conf. ita, ut naturaliter ulterius compleri possit. neg. conf.

Secundò potest etiam juxta paulò ante dicta aliter distingui secundum consequens. natura humana est incompleta in ratione personæ, ita, ut ei desit aliquid positivum, neg. conf. ut ei desit tantum aliquid negativum, conc. conf. Tertiò potest simpliciter concedi secunda consequ. quia coipso, quòd nature desit aliquid negativum, necessarium ad constituendam personam, est in ratione personæ incompleta, ut jam *sub initium hujus numeri* dictum.

172. Si quæras, cur ergo non etiam possit natura humana uniri nature Divinæ in unitatem nature. Resp. hoc ideo fieri non posse; quia vel utraque natura deberet transmutari, aut corrumpi, sicut quando ex elementis mutatis exurgit mixtum: & hoc pugnat cum incorruptibilitate, atque immutabilitate Deitatis: vel deberet una natura converti in aliam: & sic non fieret una ex duabus, sed maneret tantum una natura, sicut, quando lignum convertitur in ignem, non dicitur, lignum, & ignem, convenisse in unam naturam: vel denique deberet natura Divina advenire nature humanæ tanquam forma, & pars, sicut scilicet ex anima, & corpore, fit una natura hominis: & nequit Deitas esse pars, aut forma; quia nequit esse complebilis à comparte: quin etiam nequit esse intrinsecè ordinata ad alteram naturam, sicut forma est ordinata ad materiam: nihil similè repugnat unioni in unitatem personæ; nam ad hanc nihil horum requiritur, sed tantum opus est, ut humanitas non sistant in se, sed à Verbo Divino attrahatur, ut dictum est.

173. Ob. 11. Substantia Verbi supplet personalitatem humanam: sed non potest supplere negationem: ergo, prob. mi. substantia Verbi non potest facere officium negationis illius; non enim potest facere humanitatem non unitam: ergo. Confir. Substantia humana dicitur esse consumpta à Verbo: sed negatio non potest consumi: ergo, prob. mi. quod consumitur, debet existere: negatio non existit: ergo. Resp. 1. retorq. argumentum. Substantia Divina etiam non potest facere officium modi; quia non potest facere naturam substantem in se.

Resp. 2. in forma. dist. ma. substantia Verbi supplet personalitatem humanam, faciendo formaliter, quod faceret personalitas humana. neg. ma. faciendo id eminenter. conc. ma. & dist. sic mi. neg. consequ. Si substantia Verbi formaliter faceret id, quod facit personalitas humana, faceret suppositum humanum, & redderet naturam in se substantem: quod utique Verbum non potest facere. At verò eminenter id facit, dum facit suppositum longè nobilior, & Divinum, in quo, tanquam in digniori, subsistit

fit humanitas illa, & cui digniori, tanquam principaliori, attribuantur actiones Christi.

Si dicas, hæc ratione etiam posse dici, quòd à luce suppleri possint tenebræ. Resp. si possit assignari etiam aliquis effectus lucis, eminenter continens effectum tenebrarum, e. g. si tam lux, quam tenebræ possint excæcare, poterunt tenebræ suppleri à luce, in ordine ad excæcationem. Certè, cum tam ignis possit esse causa mortis, per adustionem, quam carentia ignis, propter intensum frigus, poterit in ordine ad hunc effectum, suppleri unum ab altero. Unde neque patitur humanitas illa ullam violentiam; quia longè melius ei est subsistere in digniori: sicut melius est nobili virgini nubere regi, cui subsit, quam rustico, cui præsit. Hinc etiam non exigit natura humana, non uniri supposito Divino; quia non exigit privati bono maximo: quamvis etiam neque exigit uniri; cum hæc unio sit supernaturalis; quare ab utroque præscindit.

174. Ad confirm. in primis retorq. arg. Etiam modus ab adversariis assertus nunquam existit in humanitate Christi; neque enim unquam data fuit in illa humanitate persona humana: quomodo ergo modus ille consumptus est? Dein dist. ma. substantia humana dicitur consumpta, hoc est excluda, vel impedita. conc. ma. prius physicè existens, deinde destructa. neg. ma. & dist. sic mi. neg. consequ. nam etiam negatio potest impediri. vide *n. 155. & 158.* ubi *consumpta* explicat S. Thomas.

Dices. Etiam natura ut præcisè involvit negationem, adeoque etiam ipsa erit consumpta, quod tamen est contra SS. Patres, & doctores, & præsertim contra Concilium Francofordiense, citatum *n. 170.* nam horum communis assertio est, personam posse à persona consumi, non verò naturam. Resp. neg. illatum; natura enim, cum sit indifferens, ut sistant, vel in se, vel in alio, talem negationem non involvit. Dein potius deberet dici consumpta natura juxta adversarios; cum juxta ipsos nature desit aliqua proprietas naturalis.

175. Ob. 12. Persona est ens per se: sed ens per se non potest includere aliquid negativum; alias enim esset ens per accidens, ut homo cæcus: ergo. Confir. 1. Substantia est fundamentum nature: sed fundamentum non potest esse nihil; aliàs malè ei inædificaretur: ergo. Confir. 2. Persona est substantia prima: sed substantia prima est magis substantia, quam secunda: ergo debet præter hanc involvere adhuc aliquid substantiale positivum.

Resp. conc. ma. & neg. mi. cum S. Thomas citato *n. 147.* Ens per se potest dupliciter dici: vel prout significat ens in se subsistens: vel prout significat ens primariò ab auctore nature intentum: in utroque sensu persona, secundum quod involvit naturam, est ens per se: at secundum quod dicit aliquid superadditum nature, distinguendum est; nam in primo sensu persona etiam secundum id, quod superaddit nature, est quidem per se,

sed non est strictè ens: in secundo sensu non est illa negatio per se, & ratione sui intenta ab auctore nature; cum in se sit tantum negatio majoris boni, quæ ratione sui non intenditur à DEO: sicut etiam à DEO, ut auctore nature, non intenditur per se homo cæcus. At verò à DEO ut auctore nature, primariò intenta est ipsa natura singularis, præscindendo, an affecta sit ea negatione, an non: & sic etiam humanitas Christi, præscindendo à Verbo, est ens per se in secundo sensu.

Quod autem suppositum humanum non dicatur esse aliquid negativum, sed aliquid positivum, inde est, quòd attendatur ad constitutiva nobiliora: sicut etiam dicitur ens absolutum, quamvis involvat unionem modalem. Dein ordinariò sermo de ipso tantum est sub ratione individui, sub qua est totum positivum. Tandem hæc est quæstio de nomine, & sæpe ad arbitrium nostrum loquimur: neque est adeò certum, quòd suppositum semper dicatur esse totum positivum.

176. Ad 1. confirm. neg. ma. non enim substantia abstractivè sumpta, seu personalitas, est fundamentum nature, sed suppositum totum suo modo vocatur fundamentum denominationum, actionum &c. non autem obest fundamento tali, si constituitur partialiter ex negatione: sicut non obest fundamento physico, si constituitur ex lapidibus quadratis, quorum forma artificialis partialiter sit in negatione partium superfluarum. Ad 2. confirm. om. ma. dist. mi. substantia prima est magis substantia in sensu Aristotelis, conc. mi. in sensu adversariorum. neg. mi. & consequ. Substantia secunda juxta Aristotelem citatum *n. 142* est tantum universalis, nondum existens, & nondum habens sibi identificatum ultimum prædicatum individualitatis. At substantia prima juxta eundem Aristotelem, citatum *n. 142*, est substantia singularis, & jam habens prædicatum individualitatis sibi identificatum, adeoque in hoc sensu est magis substantia. Quòd autem substantia prima, sumpta ad mentem adversariorum pro supposito, debeat habere plus substantia, quam substantia particularis jam existens, tamdiu à nobis negatur, quamdiu non aliunde probatur.

ARTICULUS VI.

Solvuntur reliquæ Objectiones.

177. Ob. 13. Substantia, nisi sit completa accidentaliter, non potest operari accidentaliter, non poterit operari substantialiter. Confir. Accidens inexistit subiecto substantiali per modum positivum: ergo substantia, seu natura, etiam inexistit supposito per modum positivum.

Resp. 1. om. totum, & neg. suppositum; quòd substantia debeat substantialiter compleri

pleri per modum ab adversariis assertum; nam, si substantia est compositum substantiale, est completa substantialiter per formam substantialem: si est substantia simplex, est substantialiter completa per se ipsam, & predicata iatrinseca: nec indiget alio complemento positivo substantiali.

Resp. 2. neg. conf. intellectam de complemento substantiali, distincto à natura; substantia enim non potest operari accidentaliter, seu producere accidentia, sive ad intra, sive ad extra, sine accidentibus presentibus; quia non potest naturaliter existere sine illis; utpote suis proprietatibus. At verò substantia potest esse sine illo modo substantiæ superaddito adeoque etiam sine eo substantialiter operari: nec adversarii possunt probare, hunc modum esse proprietatem substantiæ debitum: imò nos *n. 148.* probavimus, quòd substantia non ut proprietates naturæ humanae.

Ad confirm. neg. confeq. Unio accidentalis cum substantia, quæ est inexistencia accidentis, non potest explicari per puram negationem, ut suppono ex philosophia: at verò potest explicari inexistencia naturæ in supposito. Dein inexistencia accidentis est unio cum alio, tanquam subjecto physico: non verò inexistencia naturæ in supposito; neque enim modulus, ab adversariis allatus, est subjectum physicum naturæ. Unde etiam nihil refert, quòd iuxta nos substantia humana, abstractivè sumpta, seu negatio à nobis asserta, non sit perfectior, vel æquè perfecta, ac unio accidentis, seu hujus inexistencia; nam substantia non est unio substantiæ cum alia substantia (quæ unio utique deberet esse perfectior unione accidentis) suppositum autem concretivè sumptum multum excedit accidens.

178. Ob. 14. Juxta nos distingueretur suppositum humanum à supposito equino per negationem necessariam unionis impossibilis: e contra à supposito Divino distingueretur per negationem contingentem unionis possibilis: ergo alia esset substantia respectu equi, alia respectu DEI: ergo suppositum humanum haberet duas substantias. Resp. dist. ant. distingueretur suppositum humanum ab equino, tantum per negationem unionis impossibilis. neg. ant. simul etiam per negationem aliarum unionum. conc. ant. & neg. utramque confeq. Ad suppositum in quacunque determinata specie, sive humana, sive equina, sive alia faciendum, non sufficit negatio tantum unius unionis: sed requiritur negatio omnis omnino unionis cum quocunque alio, cum quo natura unita faceret aliquod compositum perfectius; et si enim humanitas Christi defacto habeat negationem unionis cum equo, tamen non facit, vel constituit suppositum humanum; quia scilicet non habet negationem omnis unionis cum perfectiori; nam, licet negatio unionis cum equo sufficiat ad hoc, ut humana natura non faciat suppositum equinum, non tamen sufficit, ut faciat suppositum in sua specie, ut patet ex modò dictis

de humanitate Christi: quare substantia humana est semper negatio omnis unionis, adeoque semper eadem unica, & non multiplex.

Quod dicitur, unionem suppositi equini, & humani, impossibilem esse, non intelligendum est, quasi repugnaret unio formæ equinæ, & humanæ, vel etiam totius naturæ equinæ, & humanæ (quia hanc repugnare difficulter posset probari, de quo vide *n. 152.*) sed tantum, quòd non possint uniri in unitatem alicujus suppositi ex prioribus, seu humani, aut equini; nam, si illæ duæ naturæ e.g. anima rationalis, & anima equi unirentur in eadem materia, non maneret amplius suppositum humanum, aut equinum: sed exurgeret tertium suppositum perfectius, in quo ambæ naturæ liberent, quòd nec esset suppositum humanum, nec equinum. At non ita se res habet, nec eodem modo exurgit compositum nobilius, si uniatu Verbum humanitati; nec enim Christus est quid perfectius, quam solus DEUS.

179. Ob. 15. Sophronius Episcopus Hierosolymitanus in epistola sua, seu professione fidei, quæ probata est à Patribus Synodi VI. seu Constantinopolitana III. & habetur actione 11. multo ante medium, ita ait: *In illo Verbo itaque, & non in semetipsa habuit natura humana existentiam unam, & iterum inferius: Quæ enim extat persona composita, ex inconsulto constans temperamento, partitionem convenientium nescit,* (editio Colonienis habet *nescit*: sed Binius habet *nescit*: quòd videtur esse error typi: sed tamen facit eundem sensum) *sed esse, & permanere unum indivisum sortitur:* ergo natura humana existit per existentiam Verbi: ergo personalitas est existentia, etiam in creatis. ita Gonetus *tom. 4. disp. 5. a. 2.*

Resp. me ex philosophia hęc supponere, existentiam, & essentiam identificari, quòd in physica satis fuscè deduxi, nec pauca dixi *tract. de DEO n. 43.* unde neg. utramque confeq. Sophronius solum vult, quòd natura humana habeat tantum unam existentiam compositam, quæ scilicet non sit in duas partes, seu duo supposita, aut duas personas, divisa (sicut *n. 129.* diximus, Christum debere dici unum, non duo) de hoc enim ibi est questio, ut patet ex tota fermè epistola: de altera questione philosophica, an essentia, & existentia identificentur, Sophronius non curavit: imò eodem modo dicit, Christum habere esse unum: at esse alias ex communi significat essentiam: non autem est verum, quòd Christum tantum habeat unam essentiam, nisi juxta nostram explicationem dicatur, intelligi unam essentiam, seu unum esse compositum, & non divisum in duo supposita, vel personas.

180. Ob. 16. ex eodem Gonet. S. Thomas 3. p. 9. q. 17. a. 2. in corp. & alibi sæpe docet, Christum tantum habere unum esse: ergo habet tantum unam existentiam, ac consequenter existentia, & substantia sunt

sunt idem. Confirm. 1. Ex duobus entibus, ultimam actualitatem habentibus, non potest fieri ens unum per se: sed entia, quæ habent existentiam, habent ultimam actualitatem: ergo ex duobus entibus habentibus existentiam, non potest fieri ens unum per se: atqui ex natura humana, & Verbo fit ens unum per se: ergo. Resp. dist. ant. S. Thomas docet, Christum habere tantum unum esse simpliciter. conc. ant. habere tantum unam esse quomodocunque. neg. ant. & confeq.

S. Thomas ibi docet, quòd esse personale dicatur esse simpliciter alicujus personæ: aliud verò esse, quòd non pertinet ad esse personale, dicatur esse secundum quid, ut esse album: & talia esse secundum quid, ait S. Doctor, posse multiplicari in eadem persona; unde Angelicus ibi per esse simpliciter intelligit esse personam, quam in Christo tantum unam esse, certum est omnibus Catholicis: eum autem dicat, alia esse posse multiplicari, etiam admittit posse multiplicari existentias rerum, quæ realiter distinctæ sunt, quamvis sint inter se unitæ: & sic dicimus, in Christo dari etiam existentiam humanæ naturæ, sed unitam. Verbo.

Ad confirmationem neg. mi. seu nego, quòd existentia sit proferus ultima actualitas in omni sentiu; nam, cum multa existant cum quibusdam privationibus, possunt ut jam existentia adhuc ulterius perfici, vel compleri (hoc enim intelligunt adversarii per *actuari*) etiam substantialiter: e.g. anima separata compleri potest per unionem cum subjecto, si hoc ei reuniatu: item, quòd est ultimato actuatum, vel completum in linea, vel ordine naturali, potest esse adhuc in potentia quoad ordinem supernaturalem, & in hoc ordine, vel in hac linea ulterius compleri. Resp. 2. dist. ma. ex duobus, ultimam actualitatem in omni ratione habentibus, non potest fieri ens unum per se. conc. ma. ex duobus tantum habentibus ultimam actualitatem in ratione existentie sibi identificata. neg. ma. & dist. sic mi. neg. conf. concedo dein subsumptum, & iterum neg. conf.

181. Ob. 17. Si humanitas Christi prius naturæ ad assumptionem jam habuisset existentiam, B. Virgo non fuisset Mater DEI: hoc dicere est Nestorianum: ergo. prob. ma. in hoc casu concursus B. Virginis fuisset terminatus totaliter ad existentiam humanitatis, antequam hæc assumeretur à Verbo (nam existentia est ultimus terminus, seu effectus causæ) atque sic B. Virgo non fuisset Mater DEI, sed tantum hominis: ergo. Resp. neg. ma. ad prob. iterum neg. ma. maxime quoad id, quòd dicitur, concursum B. Virginis terminatum fuisse ad humanitatem. Christi, antequam hæc assumeretur à Verbo; vel enim dicitur, quòd B. Virgo supernaturaliter etiam concurrerit ad efficiendam unionem hypostaticam, vel non: si prius, fuit Mater DEI; quia ejus concursus fuit terminatus ad illud totum compositum.

Theandricum: si posterior, dicat ipse adversarius, quare B. Virgo fuerit Mater DEI, quia nec in substantiam, nec in subsistentiam, nec in existentiam increatam, influere potuit: sed ejus influxus ad solam humanitatem terminatus est.

Dicit, quòd B. Virgo ideo sit Mater DEI; quia in illo signo naturæ, in quo ipsa suum influxum præstitit, nondum humanitas Christi habuit ultimum terminum existentie, (nempe, ut Gonetus vult, increatæ) quem in eodem instanti acquisivit: & hoc dicit, satis esse, ut dicatur Mater DEI: sed sic dicemus & nos, ad hoc, ut B. Virgo dicatur Mater DEI, satis esse, quòd natura humana in illo signo naturæ nondum habuerit ultimum terminum existentie increatæ, quem eodem instanti acquisivit: cumque totum suppositum generari dicatur (nam etiam totus homo dicitur generari, quamvis nec materia, nec anima rationalis generetur) & hoc suppositum, quòd B. Virgo peperit, fuerit DEUS, ipsa verò fuit Mater DEI.

Sic enim Concilium Oecumenicum V. seu Constantinopolitanum II. (cujus canones, vel, ut alij vocant, capitula habentur sub finem Concilij) sic habet canone 6. *Si quis abusive, & non verè DEI genitricem dicat sanctam gloriosam semper Virginem Mariam &c. anathema sit.* & Ephesinum (cujus anathematismi habentur tomo, seu sect. 1. Concilij c. 14. in epistola Cyrilli, & Synodi Alexandrina ad Nestorium apud Biniuum) sic definit anathemat. vel can. 1. *Si quis Emanuelem verum DEUM, & ob id sanctam Virginem Theotocon esse non consuetur (genitricem enim illa incarnatum DEI Verbum secundum carnem) anathema sit.* & Concilium Chalcedonense action. 1. in epist. Cyrilli ad Nestorium sub finem. apud Biniuum ait: *Illi SS. Patres non dubitarunt, sanctam Virginem dicere Theotocon, non quòd Verbi natura, Deitasque in sancta Virgine sumpsit exordium, sed quòd ex ea natum sit sacrum illud corpus, animatum animam rationali, cui substantialiter adunatum DEI Verbum, carnaliter natum esse dicitur.* Nota, hæc verba in editione Colonienis Conciliorum addita esse, in 13. capitulo, seu canone Ephesini; sed in Biniio id capitulum 13. non habetur. vide dicta *n. 149.* Huc spectaret objectio, quæ solet fieri ex eo, quòd juxta nos naturaliter posset cognosci incarnatio, sed eam jam solvimus à *n. 20.*

182. Sub finem questionis totius noto, me *n. 11.* & *130.* item *n. 178.* & *182.* dixisse, quòd non videam implicentiam in eo, quòd saltem duæ naturæ incompletæ, seu duæ formæ, possint uniri tertie naturæ incompletæ, seu materiæ, aut subjecto, ut nostri communiter docent in philosophia; quo casu juxta quosdam videtur danda communicatio idiomatum, tam bene, quam si dicatur de albo homine: *Hoc album est rationale:* vel: *Hoc corporale est rationale,* de quo vide dicta *n. 11.* Licet autem in aliquo tali casu, e.g. quando unirentur eidem materiæ duæ animæ rationales, posset contin-

gere, ut una anima rationalis ageret malè, altera verò bene, & consequenter toti supposito imputarentur ambæ actiones, tamen una post mortem iret in infernum, altera in cælum; quia quilibet in abstracto reciperet juxta opera sua: quæ autem cuique cederet materia, DEUS deberet determinare.

An autem duæ naturæ penitus completæ, e. g. hirci, & cervi, possint unâ subsistentiâ creatâ terminari, non videtur multùm referre; uniri certè supernaturaliter posse videntur; nam istæ duæ naturæ, penitus completæ in ratione naturæ, aliud non dicunt, quàm duæ formas substantiales, & duæ materias cum duabus unionibus: si autem duæ formæ possint eidem materiæ divisibili, & extensæ uniri, poterunt etiam uniri materiæ magis extensæ, adeoque utraque forma totalis utrique materiæ totali, seu tali materiæ, quæ aliis duobus animalibus sufficeret. Deim etiam negatio unionis cum aliò perfectiori daretur, & sic in se sisteret istud complexum, ut dictum n. 131. Non tamen istæ naturæ unirentur in unitatem naturæ, ex n. 172. & triplici modo ibi assignato; nam in primo, & secundo, non manerent ambæ naturæ: tertius modus videtur impossibilis; una enim forma non potest informare alteram, nec unum totum informare alterum. Si urgeas, ex unione physica debere oriri ens unum per se, respondeo, fore in talis casu unum ens per se in ratione supposito, non verò naturæ, juxta explicationem perscrutatis n. 147. ex S. Thoma allatam.

QUESTIO II.

De Unione Hypostatica.

ARTICULUS I.

Quid, & qualis sit Unio Hypostatica.

183. Dicitur unio, qua Verbum humanitati in Christo unita est, hypostatica ab hypostasi, scilicet Verbi, cui natura humana immediate unita est: quasi diceretur unio personalis: & de hac jam queritur, an sit aliquid distinctum ab extremis: & si quid distinctum sit, an sit ens absolutum, an modale: aut in quo tandem stet. Hanc autem unionem non tantùm esse moralem, seu affectionis (quali quandoque amici dicuntur uniti, & unum fieri) nec tantùm stare in communicatione morali auctoritatis, dignitatis, & potestatis: sed esse nexum revera naturalem, physicum, & realem, dubitari à Catholicis nequaquam potest post Concilium Ephesinum, & epistolam S. Cyrilli, nomine hujus Concilij ad Nestorium scriptam (cujus verba dedimus n. 149.) & post canonem, seu anathematismum 3. ejusdem Concilij, citatum eod. n. 149. & iterum n. 161.

Rursum idem inferitur ex Synodo Oecumenica V. (quæ est Constantinopoli celebrata) collatione 8. apud Binium vel

actione 4. in editione Colonienfi, canone, vel capitulo 4. Si quis dicit secundum gratiam, vel secundum operationem, vel secundum dignitatem, vel secundum aequalitatem honoris, vel (apud Binium omiffa est hic particula vel, sed necessariò subintelligitur, & in editione Colonienfi habetur) secundum auctoritatem, aut relationem, aut affectum, aut virtutem, unionem DEI Verbi ad hominem factam esse, vel secundum bonam voluntatem, quasi quòd placuit DEO Verbo homo, eò quòd bene visum est ei de ipso, sicut Theodoros insaniens dicit: vel secundum homonymiam, per quam Nestoriani, DEUM Verbum solum, & Christum vocantes, & hominem separatim Christum, & filium nominantes & duas personas evidenter dicentes, per solam nominationem, & honorem, & dignitatem, & adorationem, unam personam, & unum filium, & unum Christum consingunt dicere: sed non consistunt unitatem DEI Verbi ad carnem animatam anima rationabili, & intellectuâli, secundum compositionem, sive secundum subsistentiam factam esse, sicut Sancti Patres docuerunt, & ideo unam ejus subsistentiam compositam, qui est Dominus noster JESUS Christus, unus de Sancta Trinitate, talis anathema sit. Hæc verba paucis mutatis, non tamen mutato sensu, habentur etiam in editione Colonienfi: quæ mutatio verborum sæpius accidit, dum ex Græco in Latinum idioma acta Conciliorum (ut hic factum) vel scripta Patrum, transferenda sunt.

184. Dico 1. Unio hypostatica est aliquid realiter distinctum ab extremis (id est à Verbo, & humanitate) eorumque dispositione, negatione impeditenti, & decreto DEI. ita Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 8. sec. 2. §. Rejicitis. & §. Dico tertio. Gormaz de incarn. n. 531. & communiter nostri. Prob. conclusio omnibus ijs argumentis, quibus in philosophia solet probari unio distincta à materia prima, forma, & toto actu primo proximo: scilicet ista omnia per absolutam DEI potentiam possunt dari, quin detur unio: consequenter sunt separabilia ab unione, adeoque distincta. Dein negatio impeditenti explicari non potest; nihil enim assignari potest, quod negetur, nisi decretum DEI nolens unionem, & expeditenti constabit: sed, quamvis negetur, vel abist illud decretum, nondum datur unio; quia debet dari aliud positivum decretum, volens extrema uniri, præsertim in hoc casu supernaturali miraculoso.

Sed neque in hoc decreto DEI stare potest unio hypostatica; tum quia unio ipsamet debet immediate uniri illi, quod unit: hoc autem decretum non est immediate unitum humanitati; cum sit commune toti SS. Trinitati, quæ immediate unita non est; tum quia unio ratione decreti est tantùm unio voluntatis, & affectus, seu per bonam voluntatem, & affectum, sive est tantùm unio moralis: at unio hypostatica ex n. 183. est unio verè physica, & denominat Verbum physicè unitum humanitati: quæ denomi-

Quid, & qualis sit Unio Hypostatica.

nomino à decreto haberi non potest, eam ideo; quia, licet per decreta, & varios eorum modos tendendi, explicari possint denominationes morales, non tamen possunt explicari denominationes physica; aliàs cur non etiam per decretum DEI, volentis e. g. murum album, jam hic est physicè dealbatus?

185. Dico 2. Unio hypostatica est modus, non verò ens absolutum. ita Suarez, & Gormaz. loc. cit. n. præced. & communiter nostri. Ens absolutum dicitur, quod saltem supernaturaliter potest conservari sine aliis, ad quæ referretur, vel quibus inhaeret. Ens modale autem, vel modus est talis naturæ, ut nec supernaturaliter conservari possit sine eo, cujus est modus. Definiri, vel describi potest modus sic: Ens positivum, creatum, essentialiter, & per se ipsum informans aliquod subjectum, & unice, vel primario intentum ad hoc, ut actualiter, & indispensabiliter determinet illius indifferenciam ad aliquam denominationem.

Dixi: informans aliquod subjectum; non enim debet informare omnia illa, quæ determinat, vel denominat, sive quæ sunt subjectum tantùm denominationis; unio enim hypostatica nec informat Verbum, nec istud est subjectum informationis respectu illius. Definitio hæc etiam convenit unioni hypostaticæ tanquam modo, ut patebit ex dicendis. Si quis autem requireret ad modum, quòd deberet omne id informare, cuius est determinatio, adeoque negaret unionem hypostaticam esse modum respectu Verbi, faceret questionem de voce, de qua non esset operæ pretium litigare: communiter tamen hoc non requiritur. Certum autem est, unionem hanc non posse recipi in Verbo, tanquam subjecto, sive informationis, sive sustentationis; quia Verbum non est perfectibile: itaque recipitur tantùm in humanitate, quæ perfectibilis est, adeoque subjectum esse potest.

186. Probat jam conclusio. Si unio hypostatica non esset modus, posset existere, quin existeret humanitas Christi: item posset existere humanitas Christi hæc, & unio Romæ: item posset unio existere hodie, & post centum annos primum humanitas: hæc dici non possunt: ergo, ma. habetur ex essentia entis absoluti. prob. mi. sic posset dari omnes partes, & non dari totum; nam non existeret Christus, si non existerent simul, vel in eodem loco omnes ejus partes. Certè esset mirabilis homo, si ejus corpus esset in terra, anima in cælo, unio in intermedio aëre: nec minùs esset mirabilis homo, cujus corpus daretur nunc, unio post quinquaginta, anima verò post centum annos. Hæc sanè sunt tam imperceptibilia, quàm, quòd albedo existens in Indiis dealbet murum huiatem, ratione unionis existentis Romæ: & certè par est ratio de Christo. ut patebit consideranti.

187. Dices 1. ad totum requiri, præter materiam, formam, atque unionem, etiam ubicationes, & durationes simulta-

neas. Sed contra est. Si istæ iterum dicantur absolute, itur in antiquam sylvam, nec prorsum ad solvendam difficultatem: si autem istæ dicantur esse modales, etiam unio potest talis admitti. Dein deberet admitti, quòd istæ ubicationes, & durationes, sint partes essentielles compositi: hoc autem vix ullus admittit, præsertim, cum sint entia accidentaliter positiva, quæ tamen entia positiva accidentaliter communiter excluduntur ex numero constitutorum compositi substantialis, qualè est Christus. Adde, hac ratione singulis instantibus hominem, etiam essentialiter sumptum, mutatum iri: nec futurum indifferencem totum, ut hic maneat, vel aliò cat: quin singulis momentis hominem fore à se specie diversum: quæ utique admitti non debent sine maximis rationibus, quales ad veritatem minimè afferunt.

Dices cum aliis 2. unionem esse talis naturæ, ut exigat, vel ut non existat sola, vel, si existat aliquando sola, nunquam deinceps materia, vel forma possit existere: & sic evitari absurdum in probatione nostra aliarum; nunquam enim darentur omnes partes sine toto. Sed contra est. Hæc exigentia esset æquè indispensabilis, & magis mirabilis, quàm ea, quæ à nobis adstruitur; nos enim dicimus indispensabiliter exigi ab unione coexistentiam materiæ, & formæ: adversarii dicunt, materiam, & formam ab unione pro omni æternitate excludi: est autem longè convenientior exigentia illa unionis, quàm ista; nam prior est ad finem unionis naturalem: hæc est, ad earentiam, & quidem æternam ejusdem finis.

188. Dico 3. Unio hypostatica est distincta ab actione productiva humanitatis Christi: estque modus substantialis. Primam partem probò cum Gormaz de incarnat. n. 542. ex S. Thoma, qui 3. p. q. 4. a. 2. in corp. ait: Illud, quòd assumitur, oportet præintelligi assumptioni, sicut illud, quòd movetur localiter, præintelligitur ipsi motui: ergo humanitas debet ante unionem præintelligi, seu præsupponi: sed, si unio hypostatica esset actio productiva illius, deberet ipsa unio hypostatica præsupponi ad humanitatem: ergo. Adde, quòd actio productiva humanitatis Christi, non videatur esse supernaturalis, qualis tamen est unio hypostatica, ut mox dicemus.

Secunda pars conclusionis, seu quòd hæc unio sit modus substantialis, & non accidentaliter, non videtur indigere probatione; certum enim hoc est, ut ait Gormaz de incarnat. n. 529. apud omnes Catholicos: & sumitur ex Concilio Lateranensi celebrato n. 642. sub Martino I. consultatione. 5. canon. 8. qui iuxta editionem Severini Binii ita habet: Si quis secundum Sanctos Patres non confiteretur, proprie, & secundum veritatem, naturarum substantialem unionem, indivisibilem, & inconfuse in eo Christo cognitam, condemnatus sit. vide etiam Cardinalium de Lugo. de incarnat. disp. 11. sec. 4. n. 37.

Possent tamen, si opus esset, etiam addi hæc